

Konalalainen Seija Hellgrén ”Sokeritytön” mallina
Patsaan veistäneen Savikurjen syntymästä 100 vuotta

Helsingin Uutiset 6.11.2005

Yksi Helsingin viehättävimmistä pikku patsaista on kuvanveistäjän Viljo Savikurjen tekemä, vuonna 1956 paljastettu Sokerityttö.

Patsas syntyi Suomen Sokerin kilpailun innoittamana ja se sijoitettiin yhtiön pääkonttorin edustalle Mannerheimintien varrelle. Konalassa asustanut taiteilija Savikurki etsi kilpailussa voittaneeseen hahmotelmansa viimeistelyyn nuorta tyttöä malliksi. Hän kysyi Pitäjänmäen kouluterveydenhoitajana toimineelta Greta Pelliltä, kuka voisi olla sopiva malli.

Konalantien varrella sijaitsevassa punatiilisessä kansakoulussa työskennellyt Pelli ehdotti Savikurjelle 12-vuotiasta konalalaista koulutyttöä Seija Hännistä. Savikurki lähtikin tapaamaan Seijan isää tämän kotitalossa sijainneeseen kirjapainoon.

Asiaa pohdittiin yhdessä. Lopulta isä antoi Seijalle luvan lähteä malliksi, koska työ tuntui olevan tälle mieluinen ja pieni palkkiokin oli luvassa.

– Onko siitä todella kulunut jo viisikymmentä vuotta, huokaa Seija, jonka sukunimi muuttui lähes neljä vuosikymmentä sitten Hellgréniksi.

– Se työhän oli itse asiassa elämäni ensimmäinen kesäduuni, Hellgrén nauraa.

Sokeritytön hahmo on hänen mittojensa mukaan viimeistely, mutta näköispatsaasta ei ole kysymys: kasvot ovat taiteilijat mielikuvituksen tuotetta.

Hellgrénin mieleen on jäänyt mallikesänsä poseerausasu, joka on ikuistettuna patsaan tytöllekin: äidin ompelema sininen popliinihame, jossa oli tasku, ja valkoinen pusero.

Luokatovereilleen Hellgrén ei juurikaan mallina olostaan kertonut. Kerran kuitenkin luokan vieraillessa Ateneumissa kuvaamataiteen opettajansa Taimi Valjakan kanssa Seija näki siellä Sokerityttö-patsaan pienoismallin. Hän huudahti spontaanisti opettajalleen, että ”Minäpä olen ollut tuon patsaan mallina!” Opettaja vaikutti ensin epäuskoiselta, mutta kun tyttö osasi kertoa taiteilijan nimen ja muitakin yksityiskohtia, opettaja uskoi hänen puhuneen totta.

– En muista kovin paljon varsinaisesta mallina olostani, Hellgrén harmittelee.

Hän kävi Savikurjen ateljeessa useita kertoja, poseerauksen jälkeen pidettiin aina levähdystaukoja. Savikurjen pienet lapset olisivat mielellään olleet ateljeessa mukana seuraamassa isänsä työtä, mutta taiteilija halusi itselleen työrauhan eivätkä lapset saaneet tulla häiritsemään hänen keskittymistään. Huolellisen viimeistelyn tuloksena syntyi eloisa patsas, joka kertoo ohikulkijoille herttaista tarinaansa sokerityöstä pian viidettäkympinettä vuottaan.

Kun patsaan paljastamisesta oli kulunut 30 vuotta, Suomen Sokerista otettiin Hellgréniin yhteyttä.

Häneltä tiedusteltiin, oliko kysymyksessä ollut tilaustyö. Hellgrén kertoi järjestetystä kilpailusta, miten hän oli päätenyt patsaan malliksi ja lähetti yhtiöön vielä valokuvan, jossa hän oli yhdessä Heli-koiransa kanssa mallina olonsa aikoihin.

Kuvataiteilija, professori Viljo Savikurki kuoli vuonna 1975 Konalassa, jossa hän pitkään oli työskennellyt vuonna 1947 valmistuneessa ateljeekodissaan.

Mallin työ oli elämäni ensimmäinen kesäduuni, konalalainen Seija Hellgrén kertoo kokemuksistaan ”Sokerityttö”-veistoksen tytön mallina olemisesta.

Suomen Sokeri tilasi pronssisen, luonnollista kokoa olevan veistoksen silloisen pääkonttorinsa etupihalle suomalaisen sokeriteollisuuden 200-vuotisen toiminnan kunniaksi. Sokerityttö-patsas ja entinen pääkonttorirakennus sekä pala vanhaa tiilimuuria muistuttavat nykyäänkin ohikulkijoille paikalla toimineesta sokeriteollisuudesta Mannerheimintie 15:ssä.

Teksti: Seija Korpela
(Päivitys ja kuvat 2021 HLe)

Seija Hänninen, "Yläplotti" vuonna 1955
Kyntäjätien ja Äestäjätien kulmauksessa.
Plotissa uitiin ja sieltä haettiin sammakonkutua.

Kuva: Vanhoja valokuvia Konalasta, Kuva CD, Konala-Seura ry